

Pan kardinál pražský,

Dominik DUKA,
Arcibiskupský palác,

Hradčanské náměstí 1,

P r a h a 1.

110 00

Vážený pane kardinále,

po delší úvaze, rozhodla jsem se Vás oslovit ve věci,
pro mne a naši rodinu stále velice citlivpu !

Vědoma si, že nemohu a ani nechci celou záležitost
jakýmkoliv způsobem ovlivnit, pokusím se být stručna .

V krutých 50tých létech minulého století byl naší
statečné mamince, bolševickou tak zv. justicí, změněn trest smrti na
dobu 25 let těžkého žaláře .V té době byl její velmi chatrný zdra-
votní stav /následky věznění za nacismu v malé terezinské pevnosti/.
12.6.1956 zemřela v pankráčské věznici v Praze, což bylo mně a mé
babičce, její matce, s kterou jsem v té době žila, oznámeno v noci
z 13 na 14/6 1956, příslušníkem tehdejšího "SNB", Žily jsme na Moravě
a pro babiččin vyšší věk odjela jsem ihned ráno sama, do Prahy, domní-
vající se předání ostatků připravení případného pohřbu. V té době
mně bylo 21 let. Netušila jsem co mne čekalo "na Pankráci"?! Bez jaké-
koliv informace mne poslali do ruzyňské věznice, kde se vše opakovalo
s tím, že na tehdejší policejní stanici v Hybernské ulici - možná,
mne oznámí bližší !? Tam jsem se nedostala dále než na vrátnici, kde
mne odbyli tím, že ostatky maminky vydány, ^{nebudou} a ani kde budou uloženy!!
Když jsem v naprosto skleslém stavu vycházela, před budovou prošel
kolem mne muž v civilu a nenápadně mně sdělil : "Jděte do Dáblíc"!

Tehdy jsem netušila co "Dáblíce" znamenají a kde se
nacházejí ! Když jsem se tam nakonec dostala a za branou oslovila
člověka, který jak se ukázelo byl správcem i hrobníkem hřbitova
a ten, když mne vyslechl a asi uvážil v jaké jsem situaci a po delším
váhání a mém ujištění naprosté mlčenlivosti, mne uvedl do malé kance-
láře, kde otevřel objemnou knihu^s plánky a čísla šachet při levé části
zdi hřbitova a u čísla 32 se jménem a daty Zdeňka Mašínová, se zasta-
vil a vyzval mne, abych s ním šla k tomuto místu! Dále mně sdělil,
že před několika dny byly na nákladním voze, bez rakví, dovezeny

ostatky dětí z pankráčské věznice, které matkám nepřežily a počet pro jednu šachtu byl doplněn dospělými, tak se stalo že ostatky matky jsou právě v tomto místě! Šachta byla ^{tehdy} čerstvě zasypána!

A tak právě sem jsem přes 30 let ^hcodila a byla svědkem, jak prostor se postupně mění v hřbitovní smetišť, zavažen odpadem hřbitova!!! Místo se stávalo hůře identifikovatelné!

Po nějakém čase se stal takovým "majákem", několik metrů v levo, objevivší se kříž se jménem umučeného pátera Toufara a moje návštěvy patřily také jemu!

Brzy po 17. listopadu 1989 jsem usilovala o důstojnou úpravu tohoto tragického místa, které se mělo stát pietou naší společnosti! B o h u ž e l marně!!! Naprosto bez zájmu jsem se setkala od "Konfederace polit. vězňů, Václava Havla "morální autority",? až po pražskou městskou správu!! Lze to pokládat za ostudné! Nezbylo, než označit alespoň kamenou deskou místo šachty kde spočinuly ostatky matky protože po důkladné úvaze o její případné exhumaci se nám jevílo jako krajně n e d ů s t o j n é vůči ostatním statečným i obětem!!

Nakonec v polovině devadesátých letech se ujali a vynaložili hodně energie k d ů s t o j n é úpravě celého prostoru, pan Stanislav Stránský-politický vězeň 50tých let a pan DocJ.Nedoma!

Mají velkou zásluhu o to, aby tento prostor byl zachován pro další generace jako memento hrůzných totalitních systémů!

Proto se mně příliš dotýká nynější záměr církve a snad i rodiny pana pátera Toufara, exhumovat jeho ostatky z místa, kde zůstanou ostatní nebo snad mají touto cestou jít další pozůstatci, aby kradosti pohrobků komunistů byli uspokojeni tím že zmizí jedna připomínka jejich bezpříkladného, téměř půl století - ředění i v této naší nebohé zemi?!

Díky za Váš čas, který jste věnoval mému sdělení.

S pozdravem

Z. Mašínová
Z. Mašínová,
Šverbova 1002/1,
OLOMOUČ.

Olomouc 9.10.2014.